

„Mnozí rodiče neslyšících dětí v předškolním věku vkládají velké naděje ve výuku čtení. Domnívají se, že jen co se jejich dítě naučí číst, bude po starostech. Bohužel tomu tak není“ (Červenková, 1999, s. 7).

Tito rodiče se setkávají s jedním z největších problémů, na který narazí naprostá většina všech odborníků pracujících a zejména učících neslyšící děti, kterou je skutečnost, že tyto děti se nemohou učit číst jako děti slyšící, jelikož proces čtení u nich probíhá odlišně. I přesto, že neslyšící děti začínají se čtením dříve než ostatní, přečíst delší slovo nebo jednoduchou větu jim trvá mnohem déle. Přečíst a porozumět delšímu souvětí se může pro neslyšícího stát nedosažitelným cílem. Při výuce čtení často není zohledněn fakt, že čeština je pro neslyšící druhým cizím jazykem a jejich obtíže, i při snaze naučit se číst, ještě narůstají. Protože písmo a psaný text je důležitým pojítkem mezi jedincem a okolním světem, je nutnost naučit neslyšící děti číst velice důležitá nejen pro značné zmírnění komunikačních bariér, které neslyšící v každodenním životě musí překonávat, ale též i pro zvýšení jejich sebevědomí a usnadnění jejich seberealizace v dnešním světě.

Ve své závěrečné práci se pokouším zabývat všemi aspekty odlišností ve čtení dětí neslyšících oproti slyšícím, rozebrat nejčastější problémy, které se mohou vyskytnout, navrhnout postupy na jejich řešení a též odbourat určitý mýtus, který panuje zejména mezi laiky, spočívající v představě, že neslyšící se mohou naučit číst stejně snadno jako slyšící.